DZIENNIK URZĘDOWY

Wojewódzkiej Rady Narodowej

W KOSZALINIE

Koszalin, dnia 27 stycznia 1953 r. Nr 1 Poz. 1—5

TREŚĆ:

CZĘŚĆ I.

PRZEPISY OBOWIĄZUJĄCE

Poz. 1

Wyciąg z protokółu Nr. VIII/52 z posiedzenia VII Sesji Wojewódzkiej Rady Narodowej w Koszalinie odbytego 30 grudnia 1952 r. w sprawie działalności na odcinku handlu.

Dzięki ujęciu Władzy przez klasę robotniczą, dzięki sojuszowi robotniczo-chłopskiemu rozwija się nasz przemysł socjalistyczny i nasze rolnictwo z nieznanym dotąd narodowi polskiemu tempem i rozmachem.

Powstają nowe fabryki i osiedla robotnicze. Podnosi się z każdym dniem świadomość i wiedza mas chłopskich, czego dowodem jest fakt powstania w województwie naszym 326 spółdzielni produkcyjnych wzrost wydajności zbóż z ha, stałe zwiększenie hodowli inwentarza żywego zapewnia podniesienie się na wyższy poziom stopy życiowej klasy robotniczej i pracującego chłopstwa.

Jako najważniejszy instrument, który drogą wymiany towarowej zacieśnia i realizuje sojusz robotniczo — chłopski to handel socjalistyczny.

Siła nabywcza ludności miejskiej i wiejskiej osiąga coraz to wyższe wskaźniki, a tym samym wzrasta zapotrzebowanie na artykuły konsumcyjne produkcji rolnej i przemysłowej, oraz żądanie produkcji nowych asortymentów towarowych.

Siódma Sesja Wojewódzkiej Rady Narodowej, po wysłuchaniu sprawozdań dwóch zasadniczych Central Detalicznych — M.H.D. i W.Z., G.S. oraz Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej z działalności na odcinku handlu, przyjmując sprawozdania do wiadomości i oceniając stan rozwoju sieci handlu uspołecznionego na terenie województwa koszalińskiego stwierdza:

1. handel uspołeczniony województwa koszalińskiego ma poważne osiągnięcia, jak szybką rozbudowę sieci handlu uspołecznionego i uruchomienia zakładów żywienia zbiorowego. W roku 1945 było na terenie województwa 440 sklepów z czego 99% było w rękach prywatnych, natomiast w roku 1952 jest 2.065 sklepów uspołecznionych, a tylko 244 sklepów prywatnych co stanowi zaledwie 10% ogółu sieci handlowej.
2. w 1952 r. w 100% przyjęto przez handel uspołeczniony hurt. Do osiągnięć zaliczyć należy — wykonanie 110,6% planu obrotu towarowego za II kwartał i 112.5% planu za III kwartał.

Pomimo osiągnięć stwierdzono cały szereg błędów i braków w obrocie towarowym i we właściwym zaopatrywaniu miast i wsi.

3. Do zasadniczych błędów i niedociągnięć zaliczyć należy.
   a) prezydia terenowych rad narodowych wszystkich szczebli nie spełniają jeszcze w pełni roli gospodarza tej dziedziny życia gospodarczego ich terenu.
   b) prezydia rad narodowych nie spełniają jeszcze w pełni roli koordynatora między poszczególnymi Centralami i nie czują się odpowiedzialnymi za właściwe rozmieszczenie sieci handlu detalicznego, rozłożnie masy towarowej, zaopatrzenie sieci w pełen wahlarz asortymentowy towarów, a tym samym za właściwe zaopatrzenia ludności swego powiatu, miasta dzielnicy, gminy i gromady.
   c) centrale handlowe w niedostatecznym stopniu powiązały się z konsumentem, w wyniku czego nie mają pełnego rozeznania rynku,
   d) aparat central wykazuje mało operatywności i inicjatywy w własnej w kierunku zaopatrzenia sklepów w pełen asortyment towarowy, oraz wykazuje mało troski o stałe powiększenie asortymentu towarowego, a także w organizowaniu nowych socjalistycznych podstaw,
   e) centrale handlowe wykazują poważne zaniedbania w sukcesywnym zaopatrywaniu rynku w towary, co powoduje chwilowe braki towarowe
   f) niepokojącym zjawiskiem jest fakt istnienia dużych mank towarowych i często notowane momenty kumoterstwa personelu sklepowego.
   g) notowane fakty bezduszności wobec potrzeb człowieka pracy, istniejący jeszcze biurokratyzm wśród pracowników central przeszkadza zagwarantowaniu przez rady narodowe należytych warunków bytowych ludności pracującej, oraz w wielu wypadkach utrudnia ch'opu wywiązanie się ze swych obowiązków wobec Państwa.

Uchwała Nr. 61

W trosce o zagwarantowanie należytych warunków bytowych na odcinku zaopatrzenia ludności wiejskiej i miejskiej i wykonanie zadań postawionych przed radami narodowymi przez Rząd i Partię w przedmiocie obrotu towarowego i budowy spójni gospodarczej między miastem i wsią.

Wojewódzka Rada Narodowa działając na podstawie art. 6 pkt. 1 i 7 ustawy z dnia 20 marca 1950 r. o terenowych organach jednolitej władzy państwowej postanawia:

1. uczynić w pełni odpowiedzialnymi prezydia rad narodowych za wykonanie planów gospodarczych w przedmiocie obrotu towarowego, inwestycji, produkcji i rozwoju placówek handlu uspołecznionego. W tym celu:

prezydia powiatowych i miejskich rad narodowych za pośrednictwem komisji handlu w oparciu o materiały złożone każdorazowo do Wydziału Handlu przez centrale handlowe dokonają analizy wykonania planów gospodarczych i ich wykonanie skonfrontują z przedstawionymi sprawozdaniami inspektorów P.I.H., materiały komisji rad narodowych i wpływające skargi i zażalenia.

Analiza taka powinna być dokonana przynajmniej raz na kwartał.

2. Powołać i uaktywnić działalność Komitetów przy punktach handlu uspołecznionego, w tym celu:

a) zobowiązać Wojewódzki Zarząd Gminnych Spółdzielni, Wojewódzki Zarząd M.H.D. i Z.S.S. do powołania względnie uzupełnienia komitetów przy sklepach, ziewniach mleka, punktach skupu i gospodach, w oparciu o działalność Komisji Handlu, w terminie do dnia 1 lutego 1953 r.
Uczynić odpowiedzialnym za koordynację przeprowadzonych wyborów do Komitetów Wydział Handlu Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej

b) w celu uaktywnienia działalności komitetów członkowskich przy sklepach i punktach skupu w pionach W.Z.G.S., M.H.D., i Z.S.S. Komisja Handlu wspólnie z Wydziałem Handlu Prezydium W.R.N. opracują wytyczne do dalszej pracy wyżej wymienionych komitetów

c) zobowiązać wszystkie centrale handlowe zarówno pionu hurtu jak i detalu na udzielenie odpowiedzi piśmiennej w terminie 7 - io dniowym na wniesione wszelkie uwagi, wzgędnie skargi przez Komitety sklepowe.

3. Usprawnić i poprawić planowanie, spływu masy towarowej do detalu poprzez sieć placówek hurtowych central i zagwarantować równomierność rozłożenia masy towarowej w terenie, w tym celu:

a) zobowiązać wydziały handlu prezydiów powiatowych i miejskich rad narodowych (m. stanowiących powiaty) do przedkładania co miesiąc na posiedzeniu swych prezydiów plany ilościowego rozłożenia masy towarowej na gminy i miasta celem zatwierdzenia.

b) zobowiązać kierowników wydziałów handlu prezydiów powiatowych i miejskich rad narodowych do wysłuchiwania przynajmniej dwa razy w miesiącu sprawozdań central detalicznych o spływie masy towarowej i procencie wykonania planów za dany okres czasu.

c) zobowiązać P.I.H. do kontroli obowiązujących rezerw towarowych w hurtowniach i normatywach sieci handlu detalicznego przynajmniej raz na dwa tygodnie.

4. Zwiększyć masę towarową w oparciu o źródło zdecentralizowane i produkcję miejscową, w tym celu.:

a) prezydia powiatowych rad narodowych za pośrednictwem gminnych rad narodowych, w oparciu o komisję handlu uaktywnią i nadadzą formy organizacyjne skupu nadwyżek towarowych od chłopa indywidualnego i spółdzielni produkcyjnych zgodnie z obowiązującymi w tej sprawie zarządzeniami Ministerstwa Handlu Wewnętrznego i Pełnomocnika C.U.S. i K.

b) dla rozeznania sytuacji prezydia rad narodowych wysłuchają w terminie do dnia 1 lutego 1953 r. sprawozdań P.Z.G.S., M.H.D. i P.S.S. o ilościach dokonanych zakupów przez sieć handlu detalicznego kaszy jęczmiennej, gryczanej, jaglanej, grochu i fasoli bezpośrednio od producenta, oraz przeprowadzą rozeznanie podaży tych artykułów na jarmarkach.

c) prezydia powiatowych rad narodowych za pośrednictwem gminnych rad narodowych szczególną opieką na tym odcinku otoczą spółdzielnie produkcyjne. Ponadto przeprowadzać będą stałą agitację wśród spółdzielń produkcyjnych o dostawę przez nie w okresie bieżącym, a zwłaszcza wiosennym, wszystkich swoich nadwyżek produktów rolnych na targi miejskie. Dla tych celów prezydia rad narodowych przygotują odpowiednią ilość straganów na placach targowych w terminie do dnia 1 marca 1953 r.

d) Zobowiązać Spólnotę Pracy, oraz Wojewódzki Zarząd ... W.GS do organizowania pokazu „mody" przynajmniej jeden raz na kwartał prezentując tam modele na nadchodzący sezon z produkcji miejscowej. Za koordynację tej pracy uczynić odpowiedzialnym Wydział Handlu Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej

e) W celu rozeznania potrzeb konsumenta i ustawienia drobnej wytwórczości do produkcji artykułów zgodnie z potrzebami społeczeństwa zobowiązać centrale handlowe szczebla detalicznego do przeprowadzenia ankiety wśród ludności województwa koszalińskiego zapoznając ją z możliwościami produkcji Spółdzielni Pracy i Rzemiosła artykułów nie będących dotychczas w sprzedaży detalicznej. Formy techniczne przeprowadzenia ankiety ustali Wydział Handlu w terminie do dnia 1 lutego 1953 r.

5. Otoczyć specjalną opieką stołówki pracownicze, a szczególnie stołówki przy P.O.M. w tym celu:

a) uczynić odpowiedzialnym wydziały handlu prezydiów powiatowych rad narodowych za kontrolę zaopatrzenia tych stołówek i zlecić, aby każdy wydział w ciągu miesiąca skontrolował stopień zaopatrzenia przynajmniej 2/3 istniejących stołówek

b) na zakładach POM, , gdzie nie ma stołówek rozwiązać zagadnienie zaopatrzenia zatrudnionych tam robotników poprzez gospody gminnych spółdzielń w formie sprzedaży dań obiadowych na abonamenty w terminie do dnia 15 stycznia 1953 r.

6. Celem ułatwienia koordynacji pracy na odcinku handlu uspołecznionego zobowiązuje się Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej do wyszukania lokalu biurowego dla Wojewódzkiego Zarządu MH... i przeniesienie go do Koszalina. Termin wykonania 1 kwietnia 1953 r.

Ponadto zaleca się przeniesienie w roku 1953 central szczebla wojewódzkiego znajdujących się poza terenem Koszalina, a których konieczność istnienia w mieście wojewódzkim stwierdzi Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej, w tym celu zobowiązuje się Wydział Handlu Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej do opracowania wniosku w terminie do dnia 15 lutego 1953 r. planu potrzebnej przestrzeni użytkowej , zaś Wojewódzką Komisję Lokalową do przydzielenia odpowiednich obiektów.

7. Dla zapobieżenia dalszego rozkradania mienia społecznego w placówkach handlowych przez powodowanie nadmiernych manc, a także bezpośrednich kradzieży należy podnieść sprawność i operatywność pracy działów kontroli wewnętrznej w przedsiębiorstwach ustawą dotychczasową działalność Państwowej Inspekcji Handlowej, oraz zwrócić szczególną uwagę na podniesienie poziomu kontroli społecznej.

8. Wydział Kadr Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej dokona pełnej obsady personalnej Wydziału Handlu Prezydium W.R.N. oraz Wydziałów Handlu Prezydiów Powiatowych i Miejskich Rad Narodowych. Termin wykonania 1 lutego 1953 r.

Za realizację niniejszej uchwały czyni się odpowiedzialnym Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej.

Przewodniczący obrad:
M. Gilewicz

Sekretarz obrad:
S. Grubski

Poz. 2

Rozporządzenie porządkowe
Dyrektora Szczecińskiego Urzędu Morskiego z 15 października 1952 r.

o przepisach bezpieczeństwa przeciwpożarowego statków wyjętych spod działania ogólnych przepisów o bezpieczeństwie statków morskich.

Na podstawie § 3 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z 27.III. 1935 o wyjęciu niektórych rodzajów statków morskich spod działania ogólnych przepisów o bezpieczeństwie statków (Dz.U.R.P. Nr 25 poz. 175) oraz art. 4 ust. 1 pkt. 2 i art. 6 i 13 dekretu z 5.IX. 1947 o organizacji i zakresie działania władz administracji morskiej (Dz.U.R.P. Nr 60 poz. 328) zmienionego ustawą z 4.II. 1950 r. (Dz.U.R.P. Nr 6 poz. 55) i §§ 1 i 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Żeglugi z 9.XII. 1947 r. o ustanowieniu urzędów morskich i kapitanatów portów (D.U.R.P. Nr 76, poz. 489) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Ministra Żeglugi z 10.IX. 1948 (Dz.U.R.P. Nr 30 poz. 203) zarządza się co następuje:

Postanowienia ogólne

§ 1

Postanowienia niniejszego rozporządzenia stosuje się do:

1. statków rybackich o pojemności mniej niż 1600 ton rej. brutto,

2. statków używanych w celach niezarobkowych o pojemności mniej niż 1600 ton rej. brutto.

3. statków innych, aniżeli wymienionych w pkt. 1 i 2 o pojemności poniżej 50 ton rej. brutto z wyjątkiem statków przewożących ponad 12 pasażerów w podróżach międzynarodowych.

4. statków, używanych w żegludze przybrzeżnej.
5. statków używanych na wodach osłoniętych i w żegludze portowej.

Postanowieniom tym podlegają również statki żeglugi śródlądowej, przebywające stale w morskich portach handlowych, na wodach wewnętrznych i osłoniętych.

§ 2

Nadzór nad stanem bezpieczeństwa przeciwpożarowego statków wymienionych w § 1 sprawuje Szczeciński Urząd Morski jako władza inspekcyjna dla bezpieczeństwa statków.

Inspekcję stanu bezpieczeństwa przeciwpożarowego statku przeprowadzają inspektor okręgowy Szczecińskiego Urzędu Morskiego, a w części dotyczącej wyposażenia statku w stałe urządzenia przeciwpożarowe, ich rozmieszczenia i warunków technicznych, jakim winny, odpowiadać — upoważnione instytucje klasyfikacyjne w ramach przepisów własnych.

Świadectwa bezpieczeństwa przeciwpożarowego, wydawane przez powyższe instytucje klasyfikacyjne, stanowią dokument bezpieczeństwa statku w zakresie jego wyposażen a w stałe instalacje przeciwpożarowe i będą uwzględnione przez władzę inspekcyjną przy wydawaniu karty ewidencyjnej.

Do inspekcji statków, trybu postępowania władzy inspekcyjnej i kosztów mają odpowiednie zastosowanie przepisy §§ 6 — 19 rozporządzenia Dyrektora Głównego Urzędu Morskiego z 19. III. 1946 o bezpieczeństwie niektórych rodzajów statków morskich, wyjętych spod działania ogólnych przepisów o bezpieczeństwie statków (Szcz. Dz. Woj. Nr 7 poz. 43), o ile dalsze postanowienia części I rozporządzenia nie stanowią inaczej.

§ 3

Do inspekcji periodycznej należy zgłaszać statek, o ile to możliwe, przed przystąpieniem do prac remontowych celem umożliwienia usunięcia braków ujawnionych w czasie inspekcji i wykonania poprawek podczas remontu. Po wykonaniu poprawek statek powinien być podstawiony ponownie do inspekcji.

§ 4

Inspekcje stanu bezpieczeństwa przeciwpożarowego obejmują kontrolę:

1. urządzeń konstrukcyjnych przeciwpożarowych, grodzi pożarowych, pokładów zabezpieczenia ścian, urządzenia wnętrz, wykonanych z materiałów palnych.
2. stałych instalacji przeciwpożarowych jak instalacji tryskaczowych i hydrantowych oraz instalacji gaśniczych parowych i gazowych.
3. pomp i urządzeń do podawania wody,
4. wyposażenie w węże, prądownice i pompy przenośne.
5. wyposażenie w podręczny sprzęt gaśniczy jak gaśnice, hydronetki, skrzynki z piaskiem itp.
6. sprzętu burzącego jak łomów, wiertarek i toporów,
7. sprzętu obrony przeciwpożarowej i gazowej, jak hełmów przeciwdymowych i aparatów tlenowych,
8. sprzętu ochronnego jak rękawic i płacht azbestowych,
9. zabezpieczeń poszczególnych pomieszczeń niebezpiecznych jak maszynowni, zasobni węglowych, ładowni pomieszczeń załogi i pasażerów, kuchni magazynów bosmańskich, farbiarni, lampiarni, chłodni, pomieszczeń radio-generatorów bezpieczeństwa (awaryjnych) oraz innych, które władza inspekcyjna uzna za niebezpieczne,
10. zabezpieczenia przewożonych towarów niebezpiecznych,
11. wyszkolenie załogi i oficerów oraz sprawności ich działania w czasie alarmu pożarowego,
12. opracowanie i rozmieszczenie rozkładu pożarowego i instrukcji zapobiegania pożarom.

§ 5

Dla umożliwienia przeprowadzenia inspekcji bezpieczeństwa przeciwpożarowego należy przygotować wszystkie urządzenia i sprzęt przeciwpożarowy do oględzin, kontroli i próby.

Do inspekcji wstępnej winien być przedstawiony statek w stanie próżnym.

Próby gotowości obrony przeciwpożarowej statku obejmują:

1. sprawdzenie działania instalacji stałych, gaśniczych i alarmowych przez uruchomienie pomp i podanie wody, podanie pary gaśniczej do ładowni, włączenie instalacji alarmowych i zapasowych źródeł prądu elektrycznego oraz wyładowanie gaśnic wskazanych przez inspektora,
2. przeprowadzenie alarmu pożarowego zgodnie z rozkładem pożarowym w miejscach wskazanych przez inspektora.

W razie nie wypełnienia powyższych warunków inspekcja nie zostanie przeprowadzona.

§ 6

Władza inspekcyjna może zwolnić niektóre statki od posiadania pewnych urządzeń, wymaganych przepisami niniejszego rozporządzenia jeżeli:

1. statek został zbudowany przed 1. I. 1930 r., a zastosowanie przepisów nie jest konieczne lub byłoby niemożliwe,
2. ogólny stan bezpieczeństwa przeciwpożarowego jest w/g opinii władzy inspekcyjnej zadawalający.

Zwolnienie musi być zaznaczone w protokóle z podaniem urządzeń, od posiadania których statek jest zwolniony, oraz powodów zwolnienia.

§ 7

Po przeprowadzeniu inspekcji bezpieczeństwa przeciwpożarowego statku władza inspekcyjna wystawia poza kartą ewidencyjną oddzielny wykaz sprzętu przeciwpożarowego zawierający rodzaj, ilość i rozmieszczenie sprzętu zgodnie z załącznikiem Nr 1.

Wykaz ten winien być stale przechowywany na statku i przedstawiony na każde żądanie organów kontroli.

Usuwanie przepisanego sprzętu przeciwpożorowego ze statku w czasie jego eksploatacji jest zabronione.

Część II.

Wyposażenie statków w sprzęt przeciwpożarowy

§ 8

Każdy statek w czasie eksploatacji winien być wyposażony w sprzęt przeciwpożarowy zgodnie z załączoną tabelą i niżej podanymi objaśnieniami.

Objaśnienia do tabeli ustalenia wyposażenia.

1) Węże pożarowe.

1. Na statkach pasażerskich, użwanych w żegludze przybrzeżnej i na wodach osłoniętych, ilość węży należy ustalić tak, aby na każdym pokładzie znajdowały się skrzynki z wężami i prądownicami w odstępach ok. 15 m.

2. Na statkach pasażerskich, używanych na wodach portowych i wewnętrznych, na każdym pokładzie powinien się znajdować 1 odcinek węża, o ile długość statku przekracza 15 m. Jeżeli długość statku przekracza 25 m należy umieścić 2 odcinki.

3. Na statkach towarowych w żegludze przybrzeżnej węże pożarowe powinny być rozmieszczone na krańcach statku oraz w rejonie nadbudówki w pobliżu kranów pożarowych. Maszynownia powinna być wyposażona w 1 odcinek węża oraz prądownicę.

4. Na holownikach węże pożarowe powinny być umieszczone na pokładzie w rejonie nadbudówki oraz w maszynowni, Ilość węży nie może być mniejsza od 2 odcinków.

5. Motorówki pilotowe i inne, o ile posiadają pompę pożarową lub inna z wyprowadzoną na pokład nasadą hydrantową, winny być zaopatrzone w 1 lub 2 odcinki węża zależnie od długości statku (1 do 15 m, 2 ponad 15 m.)

6. Pogłębiarki winny być wyposażone w węże w ilości zależnej od długości statku:

długość pogłębiarki do 30 m	2 odcinki węża
ponad 30 do 50 m	4 ,, ,,
ponad 50 do 80 m	5 ,, ,,
ponad 80 do 90 m	6 ,, ,,
ponad 90	8 ,, ,,

Ponadto oddzielnie należy wyposażyć maszynownię w zależności od ilości przedziałów maszynowych i istniejących nasad.

7. Trawlery i lugry powinny posiadać co najmniej trzy odcinki węża, rozmieszczone w szafkach na krańcach i śródokręciu statku. Na jednostkach większych należy przewidzieć 2 skrzynki w rejonie nadbudówki.

Maszynownia powinna być wyposażona oddzielnie.

8. Kutry, jeśli posiadają pompę przystosowaną do celów pożarowych, mogą być wyposażone w 1 odcinek węża (nieobowiązkowo).

9. Statki żaglowe o pomocniczym napędzie mechanicznym powinny być wyposażone w 2 — 4 odcinki zależnie od długości statku:

do 30 m — 2 odcinki węża
ponad 30 do 50 m — 3 „ “
ponad 50 m — 4 „ „

Ponadto oddzielnie należy wyposażyć maszynownię zależnie od ilości istniejących nasad.

2) **Prądownice.**

1. Ilość prądownic powinna być taka sama, jak ilość wymaganych węży.

2. W maszynowniach statków motorowych należy umieszczać prądownice uniwersalne, służące do podawania rozpylonego prądu wody.

3. **Gaśnice**

Ilość gaśnic poszczególnych typów uzależniona jest od wielkości i rodzaju statku.

A. 1. Gaśnice pianowe powinny być umieszczone w pomieszczeniach w których znajdują się płyny palne, lżejsze od wody jak ropa, benzyna, nafta, terpentyna, farby i lakiery.

Należy je stosować w:

a) magazynach bosmańskich,
b) farbiarniach,
c) lampiarniach
d) maszynowniach,
e) w innych pomieszczeniach, gdzie znajdują się części instalacji przewodzące ropę, ciecze palne lub zbiorniki.

2. Ilość gaśnic winna wynosić:
a) w pomieszczeniach wyszczególnionych w pkt. a, b, c, i e — po 1-nej,
b) w maszynowniach maszyn parowych po dwie umieszczone jedna w pobliżu zbiorników olejowych, druga gaśnica koło wejścia do maszynowni,
c) w maszynowniach statków motorowych zależnie od mocy silników głównych.
1 — do 50 KM
2 — do 100 KM
3 ponad 100 — 250 KM
4 ponad 250 — 500 KM
ponad 500 KM i dalsze na każde rozpoczęte 200 KM.

Gaśnice powyższe powinny być umieszczone wewnątrz przedziału maszynowego, z tego 1 lub 2 w pobliżu wejścia do maszynowni na górze, reszta na dole.

Na małych jednostkach 1 gaśnica winna być umieszczona na zewnątrz koło wejścia do maszynowni.

B. 1. Gaśnice śniegowe winny być stosowane przede wszystkim dla zabezpieczenia przed wypadkami pożarów w urządzeniach elektrycznych.

Należy je umieszczać:

a) w kabinie sterowej,
b) w kabinie radio,
c) przy silnikach rozdzielczych,
d) w maszynowni lub pomieszczeniach prądnic i dużych silników elektrycznych.

2. Ilość gaśnic winna wynosić:

w pomieszczeniach wymienionych pod a, b, c, — po 1,
w pomieszczeniach wymienionych pod d, zależnie od mocy urządzeń, a mianowicie:
1 — do 50 KW
2 — od 50 — 100 KW.
3 — ponad 100 KW.

3. Wielkość gaśnic wymienionych w powyższych punktach powinna wynosić:
w pkt. a — 6 do 8 kg
w pkt. b i c — 2 do 4 kg
w pkt. d — 6 do 8 kg

4. Zamiast gaśnic śniegowych mogą być zainstalowane gaśnice zawierające płyn tetra lub inny środek gaśniczy nie przewodzący prądu elektrycznego, zatwierdzony do użytku przez władzę inspekcyjną.

C. Władza inspekcyjna może zarządać umieszczenia większej ilości gaśnic, o ile to się okaże konieczne.

4) **Hydronetki.**

1. Hydronetki winny być stosowane w pomieszczeniach mieszkalnych pasażerów i załogi, — po 1 na każdym korytarzu pomieszczeń.

2. Na kutrach i małych jednostkach portowych hydronetka jest uważana za sprzęt równorzędny pompom pożarowym napędzanym ręcznie.

5) 1. Wiadra pożarowe winny posiadać pojemność 10 l. część wiader oznaczona liczbą w nawiasie, winna być wyposażona w linki.

2. Wiadra winny być umieszczone na pokładzie pelengowym lub na pokładzie nadbudówki w centralnej części statku w specjalnych podstawach; na małych jednostkach mogą być przechowywane w magazynie sprzętu pokładowego.

6) 1. Skrzynki z piaskiem powinny posiadać pojemność określoną w tabeli.

2. Skrzynki z piaskiem należy umieszczać po 1 w każdym pomieszczeniu, w którym znajdują się silniki spalinowe lub palniki ropowe. W kotłowniach statków opalanych paliwem płynnym 1 skrzynka winna wypadać na 2 palniki.

3. Skrzynki powinny być napełnione suchym piaskiem.

4. Napełnione skrzynki winny wynosić co najmniej 80% pojemności. W razie mniejszej ilości zawartości traktuje się je jako puste.

5. Przechowywanie śmieci, szmat i inych materiałów w skrzynkach jest zakazane.

6. Zamiast piasku mogą być stosowane trociny impregnowane kwaśnym węglanem sodu (Na HCO3).

7) W każdej skrzynce powinny stale znajdować się po 2 szufelki do piasku.

8) i 9) Łomy i topory powinny być umieszczone parami w korytarzach pomieszczeń mieszkalnych, a na mniejszych jednostkach — wewnątrz pomieszczeń.

Na holownikach 1 para winna być umieszczona na pokładzie w pobliżu haka holowniczego lub holu.

2. Sprzęt powyższy winien być umieszczony w uchwytach na ścianach w miejscach łatwo dostępnych od wewnątrz, aby w każdej chwili mógł służyć do natychmiastowego użytku.

10) Toporki izolowane strażackie powinny być rozmieszczone w kilku miejscach wewnątrz pomieszczeń mieszkalnych.

11) Rękawice azbestowe powinny być przechowywane częściowo w maszynowni, częściowo w sterówce statku.

12) 1. Na statkach pasażerskich, używanych w żegludze przybrzeżnej, winien znajdować się sprzęt obrony przeciwpożarowej w postaci 1 maski przeciwdymowej.

2. Inne statki pasażerskie mogą być wyposażone (pożądane) w maski przeciwdymowe lub przynajmniej 2 maski przeciwgazowe typu filtracyjnego z pochłaniaczami przeciwdymowymi.

3. Lugry i trawlery rybackie winny być wyposażone każdy w 2 maski przeciwgazowe typu filtracyjnego z pochłaniaczami przeciwdymowogazowymi.

4. Pożądane jest, aby statki handlowe o pojemności poniżej 1.000 BRT, używane w żegludze przybrzeżnej oraz holowniki pełnomorskie posiadały po 2 maski przeciwgazowe typu filtracyjnego z 2 pochłaniaczami przeciwdymowymi.

Część III.

Warunki techniczne dla urządzeń i sprzętu przeciwpożarowego

§ 9.

Wszystkie urządzenia przeciwpożarowe jak instalacje, sprzęt, powinny być stale utrzymywane w stanie gotowości do natychmiastowego użytku.

Uzupełnienia, remonty i poprawki powinny być zakończone, zanim statek wyjdzie z portu.

§ 10

Na każdym statku o pojemności powyżej 150 m³ o napędzie mechanicznym, powinna znajdować się pompa o napędzie mechanicznym.

Pompy napędzane mechanicznie, powinny być niezależne od napędu maszyn głównych i każda z nich musi posiadać wydajność dostateczną do podania całej wymaganej ilości skutecznych prądów wody. Pompy sanitarne, zenzowe, balastowe i ogólnego użytku, jeśli mają być używane do celów pożarowych, muszą odpowiadać wymaganiom co do wydajności i ciśnienia.

Pompy, które niemuszą być napędzane mechanicznie, mogą być poruszane ręcznie musza jednak mieć wydajność dostateczną do podania jednego skutecznego prądu wody.

Wydajność każdej z pomp pożarowych napędzanych mechanicznie nie może być mniejsza do 2/3 wydajności pompy zenzowej.

Ilość pomp pożarowych oraz ilość prądów wody, podawanych przez pompy, powinna odpowiadać poniższym wymaganiom:

Statki pasażerskie:

A. W żegludze przybrzeżnej:
do 1.000 BRT 1 prąd wody, 1 pompa wydajności 25 t. t/godz. ponad 1.000 BRT 2 prądy wody, 2 pompy wydajności 50 t/godz.

B. W żegludze i na wodach wewnętrznych 1 prąd wody, 1 pompa wydajność 10 t/godz.

Statki towarowe:

do 1.000 BRT 1 prąd wody, 1 pompa wydajności 12 t/godz. ponad 1.000 BRT 2 prądy wody, 2 pompy wydajności 25 t/godz.

Holowniki:

do 500 KM mocy maszyn głównych — 1 pompa wydajności 12 t/godz. ponad 500 KM mocy maszyn głównych — 1 pompa wydajności 25 t/godz.

Powyższe normy nie mają zastosowania do holowników, przeznaczonych dla celów ratowniczo-pożarowych.

§ 11

Rurociągi wodne muszą być wykonane z żelaza lub stali ocynkowanej lub w inny sposób ochronione przed korozją.

Średnica wewnętrzna rurociągu powinna być nie mniejsza niż 52 mm (2) i obliczona na przeprowadzenie całej ilości wody, jaka jest wymagana do podania na pożar.

Na rurociągu powinny być umieszczone zawory bezpieczeństwa zabezpieczające przed rozsadzeniem rurociągu wskutek ciśnienia wody, a zwłaszcza przy stosowaniu pomp tłokowych. Ponadto powinny być rozmieszczone w kilku miejscach zawory, służące do odwadniania rurociągu.

Krany i zawory powinny mieścić się w miejscach zawsze łatwo dostępnych i nie narażonych na uszkodzenie i zniszczenie przez ładunek pokładowy.

Rurociągi pożarowe oraz krany pożarowe powinny być umieszczone w takich miejscach, aby do każdego pomieszczenia zagrożonego pożarem było można sięgnąć prądem wody jednocześnie z dwóch kranów.

§ 12

Łączniki do wody powinny być systemu znormalizowanego.

Statki posiadające łączniki innych systemów, obowiązane są zaopatrzyć się w przełączniki, składające się z krótkiego kawałka węża zakończonego z jednej strony w łącznik znormalizowany, a z drugiej w łącznik systemu używanego na statku.

Wszystkie statki maja obowiązek dokonania wymiany posiadanych łączników innych systemów na łączniki znormalizowane w przeciągu 1 roku od wejścia w życie niniejszych przepisów.

§ 13

Węże pożarowe powinny być wykonane z tkaniny parcianej wewnątrz gumowanej lub innej zatwierdzonej o wytrzymałości na ciśnienie rozrywające co najmniej 10 atm. (oznaczone jednym paskiem z kolorowej nitki wplecionej w tkaninę węża wzdłuż). Długość odcinków zależnie od potrzeby winna wynosić 10—15 m. W razie potrzeby zastosowania dłuższych węży należy przewidzieć więcej odcinków.

Średnica wewnętrzna węży pożarowych nie może być mniejsza niż 52 mm (2).

Odcinki węży powinny być na obu końcach zaopatrzone w jednakowe łączniki znormalizowane, umożliwiające połączenie z hydrantem, prądownicą lub też między sobą.

Węże powinny być przechowywane w skrzynkach, rozmieszczonych w odpowiednich miejscach nie narażonych na zalewanie, zwinięte w krąg po złożeniu na pół w ten sposób, aby oba łączniki znajdowały się na wierzchu.

W każdej skrzynce powinna znajdować się prądownica.

Węży oznaczonych jako pożarowych nie wolno używać do celów innych, niż pożarowe względnie do ćwiczeń.

Skrzynki zawierające węże pożarowe powinny być pomalowane na kolor czerwony i opatrzone białym napisem „Węże pożarowe".

Skrzynki powinny być zamykane, względnie oszklone i opatrzone w otworki wentylacyjne.

§ 14

Skuteczny prąd wody, o którym mowa w niniejszych przepisach, musi mieć zasięg nie mniejszy niż 12 m na wysokości najwyższego pokładu statku lub nadbudówki, na których znajdują się krany pożarowe.

§ 15

Wiadra pożarowe, wymienione w przepisach powinny mieć pojemność co najmniej 10 l. i mogą służyć wyłącznie do użytku pożarowego.

Wiadra te powinny być pomalowane na kolor czerwony i posiadać napis w białym kolorze „Pożarowe" lub czerwony napis „Poż".

Wiadra powinny być przechowywane w miejscach łatwo dostępnych co najmniej połowa z nich powinna być wyposażona w linki o długości wystarczającej na sięgnięcie z pokładu statku do powierzchni wody.

§ 16

Gaśnice płynowe i pianowe powinny należeć do typów zatwierdzonych przez władzę inspekcyjną do użytku na statkach.

Pojemność gaśnic przenośnych nie powinna przekraczać 10 l, a waga 20 kg.

Na jednym statku nie powinny się znajdować więcej niż 2 typy modeli lub marka) gaśnic jednego przeznaczenia, np. płynowych lub pianowych z wyjątkiem gaśnic specjalnych (śniegowych lub tetrowych).

Do każdej gaśnicy powinien być ładunek zapasowy z wyjątkiem gaśnic śniegowych.

Gaśnice, w których ładunek znajduje się pod stałym ciśnieniem, nie powinny być umieszczone w pomieszczeniach mieszkalnych.

Zbiorniki gaśnic powinny być próbowane na ciśnienie w odstępach czasu co 4 lata, a śniegowe co 5 lat. Data kontroli powinna być uwidoczniona na zbiorniku gaśnicy.

Gaśnice płynowe i pianowe powinny być próbowane na reakcję ładunku nie rzadziej, niż co pół roku. Data kontroli musi być zanotowana na przywieszce kontrolnej.

Gaśnice powinny być umieszczone w pobliżu wejść do pomieszczeń bronioweych. w których mają być ewentualnie użyte, na wysokości około 1,5 m od podłogi. Na małych statkach z napędem motorowym jedna z gaśnic powinna być zawieszona na zewnątrz możliwie blisko wejścia do maszynowni. Zasada ta nie stosuje się do gaśnic przewidzianych do obrony maszynowni.

Gaśnice powinny być pomalowane na kolor jaskrawo-czerwony dla łatwego zwrócenia uwagi.

§ 17

Każdy statek o pojemności powyższej 1.000 BRT powinien posiadać stałą instalację gaśniczą. Jeżeli statek wyposażony jest w instalację przeciwpożarowa na gaz gaśnicy lub parę, to rurociagi, służace do doprowadzenia tych środków gaśniczych muszą zaopatrzone być w zawory kontrolne odpowiednio oznaczone, umieszczone w miejscach łatwo dostępnych z pokładu.

Średnica rurociągu powinna być tak obliczona, aby pozwalała na doprowadzenia środków gaśniczych w odpowiedniej ilości w jak najkrótrzym czasie, nie przekraczającym w żadnym wypadku 3 - ch minut.

§ 18

Kotły pomocnicze opalane ropą, znajdujące się na statkach motorowych, ustawione na fundamencie na dnie podwójnym, jeśli nie znajdują się w pomieszczeniach całkowicie ogrodzonych winny być otoczone ścianką wodoszczelną do wysokości 600 mm. Jeżeli się to z jakichkolwiek powodów nie da przeprowadzić, należy wzmocnić wyposażenie w środki przeciwpożarowe zgodnie z wymaganiami władzy inspekcyjnej

§ 19

Butle z dwutlenkiem węgla i innymi gazami sprężonymi pod wysokim ciśnieniem powinny być przechowywane w pomieszczeniach chroniących, chłodnych od nagrzania. W pomieszczeniach tych muszą znajdować się specjalne uchwyty do przymocowania butli celem ich ochrony przed wywróceniem i uszkodzeniem.

Butle z instalacją CO2 powinny być co rok ważone celem skontrolowania ubytku zawartości. Waga butli pustej i z ładunkiem powinna być zaznaczona na specjalnej przywieszce lub nalepce. W razie stwierdzenia ubytku 30% zawartości należy butlę traktować jako pustą i ponownie załadować.

Butle te muszą ponadto odpowiadać wymaganiom rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z 9.V.1938 (Dz. U.R.P. Nr. 39 poz. 329).

§ 20

Hełmy przeciwdymowe i aparaty tlenowe muszą należeć do typów zatwierdzonych przez władzę inspekcyjną. Powinny one być wyposażone w linkę asekuracyjną i sygnałową o długości dłuższej od węża o co najmniej 3 m.

Linka asekuracyjna powinna być przytwierdzona do pasa skórzanego lub parcianego, noszonego przez używającego hełm lub aparat i powinna być zrobiona z konopi wkładką stalową. Wkładka stalowa powinna mieć wytrzymałość na rozrywanie 1.000 kg.

Długość węża powietrznego winna być tak obliczona, aby umożliwiać sięgnięcie do dowolnej części statku lub maszynowni z miejsc położonych na otwartym pokładzie.

§ 21

Lampy bezpieczeństwa powinny być typu — lampy Davyego lub lampy górniczej innego typu, zatwierdzonego do użytku w kopalniach, w okresie świecenia nie krótszym, niż 3 godziny.

§ 22

Topory rozmieszczone na korytarzach, powinny posiadać wagę co najmniej 1.5 kg. i być zaopatrzone w toporzyska o długości nie mniejszej niż 80 cm.

§ 23

Łomy pożarowe powinny mieć długość nie mniejszą niż 1 m i być wykonane z pręta o grubości 2 cm wagi 7,5 kg. Z jednej strony powinien być zakończony ostrzem stożkowatym, z drugiej natomiast ostrzem spłaszczonym lub stopką.

§ 24

Rękawice azbestowe, wymagane powyższymi przepisami powinny być wykonane z mocnej tkaniny azbestowej na podszewce i dostatecznie ochraniać przed poparzeniem przy dotknięciu rozgrzanych części.

§ 25

Koce azbestowe powinny być wykonane z odpowiednio mocnej tkaniny azbestowej o wymiarach nie mniejszych niż 1,5 X 2 m.

§ 26

Jeśli jakiekolwiek inne urządzenia, środki lub sprzęt okaża się również dobre, jak wymagane niniejszymi przepisami, mogą one być wprowadzone do użytku po zatwierdzeniu przez władzę inspekcyjną.

Część IV.

Przepisy o zapobieganiu powstaniu pożaru na statku.

§ 27

Materiały łatwopalne, wydzielające palne lub wybuchowe pary o temperaturze zapłonu poniżej 50° C. malarskie oraz inne łatwopalne należy przechowywać w szczelnych i mocnych, dobrze zamykanych naczyniach, wyposażonych w szczelne pokrywy.

Naczynia te powinny być zaopatrzone w wyraźne napisy oznaczające ich niebezpieczną zawartość i ostrzegające przed rodzajem niebezpieczeństwa.

Płyny łatwopalne jak benzyna, ropa, nafta, terpentyna w ilości większej niż 50 l. należy przechowywać w specjalnych wbudowanych na stałe zbiornikach. Zbiorniki te muszą być zaopatrzone w rury nalewowe i odpowietrzające oraz zawory lub pompy do opróżnienia zawartości. Rury nalewowe i odpowietrzające muszą być zabezpieczone siatkami chroniącymi przed eksplozją.

Rury odpowietrzające zbiorników ropowych lub olejowych, znajdujących się w przedziale maszynowym, mogą się kończyć wewnątrz szybu maszynowego, jeżeli:

1. końce rur leżą powyżej poziomu otworów nalewowych,
2. wyloty rur nie znajdują się w pobliżu pieców, rur wydechowych oraz innych urządzeń cieplnych w promieniu 1.5 m.

Składy z benzyną, naftą powinny być dostępne z pokładu głównego i leżeć w miejscu nie przylegającym do przedziału maszynowego i kotłowego i nie narażonym na działanie urządzeń cieplnych. Oświetlenie składów winno być wyłącznie przy pomocy światła dziennego. Pomieszczenie te winno być wyposażone w bardzo dobrą wentylację. Na drzwiach magazynu winien być umieszczony wyraźny napis: „Uwaga" Niebezpieczeństwo pożaru. Nie wchodzić z ogniem otwartym."

§ 28

Kuchnie muszą znajdować się w stanie zdatnym do użytku i posiadać budowę wykluczającą niebezpieczeństwo pożaru.

Piece winny być ustawione na pokładzie niepalnym i oddalonym o 0,5 m. od części palnych konstrukcji i wyposażenia statku. Na przewodach domowych nie powinnó być zasuw ani klap do regulowania ciągu.

Przewody powinny być prowadzone możliwie z uniknięciem załamania i kolanek. Na kominach powinny znajdować się iskrochrony.

Podłoga pod piecami opalonymi ropą powinna być szczelna i otoczona szczelną zrębnicą o wysokości co najmniej 50 mm, wystającą poza szerokość pieca o co najmniej 100 mm. Ściek z tej powierzchni nie może prowadzić do zenz lecz wprost za burtę.

Urządzenia, przewody i palniki ropowe winny być wykonane szczelnie i nie dopuszczać do wyciekania ropy.

Z kuchni powinny prowadzić dwa wyjścia na pokład.

§ 29. Piece ogrzewnicze powinny być wykonane mocno i szczelnie, aby nie dopuścić do wydobywania się gazów, iskier i płomieni. Piece muszą być ustawione na szczelnym, nie palacym pokładzie, a w wypadku opalania paliwem płynnym otoczone zrębnicą szczelną do wysokości 50 — 100 mm. Wszelkie przedmioty palne muszą być oddalone co najmniej o 1 m. W razie niemożności zachowania tej odległości należy zastosować odpowiednią izolację cieplna. Zapas paliwa nie może być przechowywany bliżej, niż 1 m. od pieca, przy czym ściana od zasobni winna być zabezpieczona przed nagrzewaniem.

Grzejniki centralnego ogrzewania winny być dobrze izolowane od drewnianych części oszalowania i mebli: należy dokładnie izolować miejsca przebicia ścianek drewnianych czy innych części palnych, przez które przechodzą rurki doprowadzające parę lub gorącą wodę.

Ogrzewanie elektryczne winno posiadać odpowiednia izolację elektryczną i cieplną w miejscu zetknięcia z przedmiotami palnymi.

§ 30

Pomieszczenia akumulatorów winny być wykonane z materiałów nie palnych, zabezpieczonych przed działaniem żrących kwasów.

Do pomieszczeń tych musi prowadzić wejście dostępne od strony pokładu.

Pomieszczenia akumulatorów winny mieć niezależną wentylację wystarczającą do doprowadzenia par i gazów powstających w czasie ładowania akumulatorów.

Na drzwich pomieszczeń winien być napis, zakazujący wejścia z otwartym ogniem.

§ 31

Wentylacja wszelkich pomieszczeń mieszkalnych, maszynowych i magazynów winna być wyłączona od strony pokładu. Powinny być przewidziane urządzenia umożliwiające szczelne odcinanie pomieszczeń od dopływu powietrza z zewnątrz.

Świetliki przedziałów maszynowych winny mieć klapy umożliwiające szczelne zamykanie.

Przewody wentylacyjne pomieszczeń, w których normalnie mogą się znajdować pary i gazy palne, nie mogą się łączyć z innymi pomieszczeniami.

§ 32

Instalacje elektryczne winny być wykonane zgodnie z P.N.E. przepisami okrętowymi i w najwyższym stopniu zabezpieczać przed możliwością spowodowania pożarów na skutek przecieków, zwarć przebić, iskrzeń, lub grzania się przewodów albo styków.

Skrzynki bezpiecznikowe powinny być wykonane z materiałów niepalnych i umieszczone w miejscach odległych co najmniej o 0,5 m od materiałów palnych.

§ 33

Kotły parowe winny być oddalone od ścian zasobni węglowych nie mniej niż 450 mm. a dno kotła — 610 mm. W razie niemożności zachowania tej odległości należy zastosować izolację cieplną.

W kotłowni należy wydzielić miejsce na zsypywanie gorącego popiołu i żużlu, odgrodzone z trzech stron źrębnicą o wysokości 250 — 300 mm. Odległość źrębnicy od ścian zasobni nie może być mniejsza, niż 500 mm.

§ 34

Zbiorniki rozchodowe olejów i smarów oraz ropy winny być odpowiednio zabezpieczone od nagrzewania i nie mogą znajdować się bliżej, niż 500 mm od urządzeń, nagrzewających się do temperatury poniżej 60⁰ C.

Zbiorniki główne paliwa na statkach motorowych nie mogą znajdować się w przedziale maszynowym.

§ 35

Kotły pomocnicze i piece opalane ropą, umieszczone wewnątrz maszynowni, winny być oddzielone od reszty maszynowni przy pomocy szczelnej zasłony o takiej wysokości, aby była wyższa o co najmniej 150 mm ponad poziom palnika.

Podłoga pod kotłem winna być roposzczelnie otoczona szczelną źrębnicą o wysokości 100 — 200 mm. Wymagana zasłona winna być przymocowana do źrębnicy od strony palnika.

Kotły, ustawione nad silnikiem wewnątrz maszynowni, winny być ustawione na szczelnej podłodze i posiadać źrębnicę szczelną wysokości do 400 mm.

§ 36

Pod silnikami spalinowymi na statkach o kadłubie drewnianym winny się znajdować wanienki ściekowe, zbierające przeciekające oleje i ropę.

§ 37

Rury wydechowe silników spalinowych winny być izolowane cieplnie i nie powinny przechodzić w pobliżu zbiorników materiałów pędnych i olejów.

§ 38

W razie zastosowania silników benzynowych należy zastosować wszelkie możliwe ostrożności przeciw powstaniu pożaru, a mianowicie:

1. zapewnić oddzielną wentylację,

2. zastosować obudowę przeciwwybuchową na silniki i genaratory elektryczne.

Zabrania się:

1. umieszczenia jakichkolwiek pieców z otwartymi paleniskami, albo rozpalanymi przy pomocy ognia otwartego,

2. stosowania przenośnych elektrycznych lamp kablowych,

3. używania palników benzynowych (lut - lampy) do podgrzewania silników.

§ 39

Palniki benzynowe (lut - lampy), służące do podgrzewania silników spalinowych o główkach żarowych (Semi - Diesel), winny być umocowane w uchwytach, zabezpieczających przed wywróceniem się i wypadnięciem w razie kołysania statku.

§ 40

Zbiorniki sprężonego powietrza i butla z gazami sprężonymi nie mogą się znajdować w miejscach narażonych na nagrzewanie do temperatury powyżej 50⁰ C.

Przewody sprężonego powietrza nie mogą być prowadzone razem z przewodami paliwowymi i elektrycznymi.

§ 41

Tablica rozdzielcza, generatory elektryczne duże silniki i inne urządzenia elektryczne, znajdujące się w przedziale maszynowym winny być dostępne dla obsługi z obu stron.

Urządzenia powyższe nie mogą się znajdować bliżej, niż 1,5 m od zbiorników oraz przewodów paliwa, olejów i powietrza sprężonego.

§ 42

Na statkach o pojemności powyżej 100 BRT z przedziału maszynowego winny prowadzić 2 drogi wyjściowe na pokład. Jako droga druga może być uznane wyjście przez kotłownię lub tunel wału śrubowego.

§ 43

Pożądane jest, aby przedziały maszynowe statków motorowych o mocy silników głównych ponad 500 KM były wyposażone w stałą instalację gaśniczą na dwutlenek węgla, uruchamianą z pokładu.

§ 44

Na statkach, posiadających maszyny główne o mocy ponad 200 KM, główne zawory służące do uruchamiania silników, oraz zamykania dopływu powietrza winny być wyprowadzone na pokład ponad maszynownią.

§ 45

Drzwi z kabin mieszkalnych, prowadzonych na korytarze wewnętrzne powinny posiadać część stałą, łatwą do wybicia w razie wypadku.

Wymiary tej części winny wynosić conajmniej 600x700 mm, aby umożliwić przeciśnięcie się człowieka.

CZĘŚĆ V

ROZKŁAD POŻAROWY I SZKOLENIE ZAŁOGI

§ 46

Na każdym statku, posiadającym załogę składającą się z 10 osób z wyjątkiem kutrów rybackich, jednostek portowych pomocniczych jak motorówek pilotowych i innych, dźwigów pływających i barek bez własnego napędu, powinien znajdować się rozkład pożarowy, wywieszony w kilku widocznych miejscach w pomieszczeniach, w których stale przebywają załoga i posażerowie.

Rozkład pożarowy winien dokładnie ustalać:

1. sposób alarmowania,
2. rodzaj alarmowania,
3. miejsce zbiórki w czasie alarmu,
4. podział funkcji załogi, przydzielonych według numerów osobistych przy dostarczaniu i obsłudze sprzętu przeciwpożarowego,
5. członków załogi, wyznaczonych do zamykania drzwi w grodziach i wyłączenia wentylacji i prądu elektrycznego w części, zagrożonej w czasie pożaru,
6. funkcje załogi przy prowadzeniu akcji przeciwpożarowej,
7. kierownika akcji,
8. opiekunów pasażerów,
9. miejsce zbiórki pasażerów,
10. drogi wyjścia i przejścia dla pasażerów i załogi, którymi należy wychodzić w razie alarmu,
11. sposób zachowania załogi, nie zajętej bezpośrednio przy akcji przeciwpożarowej.

§ 47

Na każdym statku, posiadającym załogę stałą powinny się znajdować instrukcje przeciwpożarowe dla załogi, umieszczone na widocznych miejscach w pomieszczeniach, w których przebywają pasażerowie i załoga.

Instrukcja powinna zawierać.

1. wskazówki dotyczące zapobiegania pożarom na statku,
2. wyszczególnienie punktów niebezpiecznych pożarowo z podaniem przepisów zachowania się w tych punktach,
3. wyszczególnienie rozmieszczenia sprzętu pożarniczego,
4. wskazówki, jakimi środkami gaśniczymi należy gasić pożary różnych materiałów palnych i instalacji, znajdujących się na statku.

§ 48

Na każdym statku pasażerskim i innym, posiadającym załogę składającą się conajmniej 10 osób powinno się odbywać raz na miesiąc szkolenie i ćwiczenia pożarowe załogi. Daty ćwiczeń winny być zapisane w dzienniku okrętowym.

§ 49

Na każdym statku pasażerskim powinien być wyznaczony jeden z członków załogi, odpowiedzialny za stan obrony przeciwpożarowej.

Do obowiązków jego należy:

1. stała kontrola stanu gotowości i sprawności sprzętu przeciwpożarowego, znajdującego się na statku,

2. kontrola stałych urządzeń i instalacji przeciwpożarowych przy współudziale odpowiednich organów załogi technicznej i prowadzenie „Dziennika kontroli sprzętu", w którym należy uwidocznić wszystkie czynności kontrolne i konserwacyjne,

3. zgłaszanie wniosków o uzupełnienie sprzętu i przeprowadzenie koniecznych napraw,

4. opracowanie i aktualizowanie „Rozkładu Pożarowego" i „Instrukcji Przeciwpożarowej",

5. prowadzenie wyszkolenia przeciwpożarowego załogi zgodnie z planem pracy,

6. kontrola wiadomości nowoprzybyłych członków załogi w dziedzinie znajomości urządzeń i sprzętu przeciwpożarowego statku i wiadomości o walce z pożarami.

CZĘŚĆ VI

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

§ 50

Przepisy niniejszego rozporządzenia mają również zastosowanie do statków obcych zawijających do portów polskich, o ile traktaty międzypaństwowe nie stanowią inaczej.

§ 51

Kontrolę nad posiadaniem przez statek sprzętu przeciwpożarowego, określonego przepisami rozporządzenia (§ 7) wykonują kapitanaty Portów.

§ 52

Winni wykroczenia przeciwko przepisom niniejszym rozporządzenia albo odmówienia wykonania zarządzeń, wydanych w zakresie bezpieczeństwa sprzętu przeciwpożarowego, będą karani aresztem do 3-ch miesięcy i grzywną do wysokości 4.500 zł. lub jedną z tych kar, o ile za czyn nie grozi kara surowsza.

Orzecznictwo karno-administracyjne należy do Szczecińskiego Urzędu Morskiego.

§ 53

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na obszarze morskich portów handlowych i morza przybrzeżnego objętym terytorialnym zakresem działania Szczecińskiego Urzędu Morskiego.

§ 54

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na obszarze województwa szczecińskiego i koszalińskiego z dniem ogłoszenia we właściwych Dziennikach Urzędowych Wojewódzkiej Rady Narodowej.

Jednocześnie tracą moc obowiązującą przepisy §§ 67—71 rozporządzenia porządkowego Dyrektora Głównego Urzędu Morskiego z 19.III. 1946 r. o bezpieczeństwie niektórych rodzajów statków morskich, wyjętych spod działania ogólnych przepisów o bezpieczeństwie statków (Gd. Dz. Woj. Nr. 1, poz. 3).

Dyrektor
Szczecińskiego Urzędu Morskiego
J. Mazurkiewicz

CZĘŚĆ II.

PUBLIKACJE.

Poz. 3

Streszczenie oceny pracy.

z odcinka umocnienia i rozbudowy spółdzielczości produkcyjnej w świetle realizacji uchwały W.R.N. Nr. 37 omawiane na VII Sesji Wojewódzkiej Rady Narodowej w Koszalinie w dniu 30 grudnia 1952 r.

Jednym z zasadniczych zadań, jakie postawiło przed radami narodowymi VII Plenum KC PZPR to wszechstronne umocnienie spójni między miastem i wsią, umocnienie sojuszu robotniczo-chłopskiego to sprawa okiełzania kułactwa. W świetle tych wytycznych należy przeanalizować jak typowo rolnicze województwo koszalińskie realizowało to zadanie w 1952 r. Plan podniesienia produkcji zbóż chlebowych, który przewidywał przeciętnie wzrost z każdego hektara o jeden q. dzięki świadomemu włączaniu się szerokich mas chłopskich do stawianych zadań przez Partię i Rząd zostało w pełni wykonane. W ślad za tym wzrosła towarowość gospodarki chłopskiej i planowe dostawy zbożą na zaopatrzenie klasy robotniczej wykonano w 94% bez większych trudności.

Poważnym sukcesem w walce o wzrost produkcji rolnej była likwidacja odłogów. Odłogi przekazane gospodarce chłopskiej zostały w pełni obsiane i w ten sposób zwiększył się areał zbiorów o 22,000 ha. Równocześnie z rozwojem produkcji roślinnej nastąpił w roku 1952 w stosunku do roku 1951 poważny wzrost hodowli i tak np. w gospodarce ogólnej w pogłowiu bydła o 11,5% w trzodzie chlewnej o 40%, a wzrost pogłowia owiec o 23%.

W roku 1952 poważny krok naprzód został dokonany również w rozwoju socjalistycznej gospodarki na wsi. Zadania w tym zakresie dla rad narodowych, prezydiów i aparatu wykonawczego zostały nakreślone na IV Sesji W.R.N. w dniu 5 czerwca 1952 r. w uchwale Nr. 37. Do węzłowych zagadnień wymienionej uchwały należy: pomoc spółdzielniom produkcyjnym w realizacji planów gospodarczo - finansowych, wprowadzeniu zasady socjalistycznej organizacji pracy normowania pracy i obliczeniu w dniówkach obrachunkowych, w przestrzeganiu zasad statutowych, o ochronie własności socjalistycznej, szkoleniu aktywu spółdzielni produkcyjnych pozyskaniu nowych członków do istnieją-

cych spółdzielń oraz organizowania nowych spółdzielń produkcyjnych. Uchwała IV Sesji W.R.N. ze względu na swoją doniosłość była przedmiotem obrad wszystkich powiatowych i gm. rad narodowych, ich prezydiów aparatu POM instytucji gospodarczych oraz została przedyskutowana na ogólnych zebraniach. przez wszystkich członków spółdzielni produkcyjnych. W ten sposób stała się jedna z najbardziej popularnych uchwał, znanych nie tylko, aparatowi wykonawczemu, ale również szerokim masom chłopskim. Realizacja wymienionej uchwały dokonała poważnego przełomu w pracy prezydiów rad narodowych w zakresie spółdzielczości, była duża pomocą w koordynacji pracy na tym odcinku oraz przyczyniła się do gospodarczego i organizacyjnego umocnienia spółdzielń produkcyjnych na terenie województwa koszalińskiego. Osiągnięcia te najlepiej obrazują sporządzane obecnie roczne bilanse i rozliczenia członków np. w Spółdzielni produkcyjnej Garnki powiat Kołobrzeg nastąpił wzrost wydajności z 1 ha zbóż chlebowych w stosunku do roku 1951 o 30% to jest przeciętnie 4 q z 1 ha. W hodowli nastąpił wzrost pogłowia trzody i bydła o 70% i dzięki temu spółdzielnia wykonała i przekroczyła wszystkie planowe dostawy, spłaciła zadłużenia bieżące i z lat ubiegłych oraz podniosła poważnie dochody członków Spółdzielni na dniówkę obrachunkowa. Każdy członek otrzyma na dniówkę obrachunkowa oprócz gotówki: 10 kg. ziarna, 7 kg. okopowych, 5 kg. siana i 15 dkg. cukru.

W spółdzielni produkcyjnej Lejkowo bilans wykazuje, że przeciętny urodzaj zbóż chlebowych z 1 ha wynosi 24q i w związku z tym, po uregulowaniu wszystkich należności wobec Państwa na jedną dniówkę obrachunkową członkowie otrzymają po 9 kg. zbóż chlebowych, 10 kg. ziemniaków, 15 kg. buraków i brukwi 5 kg. siana 32 dkg. cukru i 10 zł. gotówką.

W porównaniu do roku 1951 wzrost dochodów spółdzielni jest większy o 80%, a zdobyty dzięki ofiarnej pracy członków, zarządu i traktorzystów POM. Średnio pracująca rodzina w tej Spółdzielni (dwie osoby), którzy wypracowali 540 dniówek, otrzymają: 48q ziarna chlebowego, 53q, ziemniaków, 80q buraków pastewnych i brukwi, 27q siana, 180 kg. cukru i 5300 zł, gotówką. O gospodarczym umocnieniu i wzroście dochodowości świadczyć może fakt, że poważna część Spółdzielń produkcyjnych nie tylko uregulowała wszystkie należności wobec państwa za rok 1952, lecz spłaca zadłużenia z lat ubiegłych wobec Banku i POM. Osiągnięcia spółdzielń produkcyjnych zdobyte dzięki uczciwej pracy członków Spółdzielni, pomoc Państwa Ludowego, potwierdzają w pełni wyższość gospodarki zespołowej nad indywidualną oraz podnoszą dobrobyt i zamożność ich członków. Na bazie tych osiągnięć nastąpił dalszy przełom świadomości chłopów pracujących indywidualnie. Powstało na zasadach pełnej dobrowolności 78 nowych spółdzielń produkcyjnych, które z całym zrozumieniem przystąpiły do zespołowej pracy. Wyrzucenie ze spółdzielni stało się w tych warunkach największą karą, np. Prezydium PRN w Wałczu rozwiązał słabą spółdzielnie produkcyjną Gołańcz, a pomimo to 6 byłych członków w dalszym ciągu uprawia ziemię zespołowo.

W czasie zebrania przygotowawczego do rocznych rozliczeń w spółdzielni produkcyjnej.

Sieciemino powiat Sławno postanowiono wyrzucić ze spółdzielni jednego bumelanta, wymieniony wówczas prosił o zmianę decyzji, a żona jego poparła jego prośbę płaczem. W większości spółdzielń produkcyjnych wyrósł nowy aktyw mężczyzn starszych i młodszych, bez reszty oddanych sprawie spółdzielczości, ludzi, którzy nie wyobrażają sobie powrotu do gospodarki indywidualnej. Większość chłopów nie wierzy już w brednie kułackie i nie lęka się kolektywizacji myśli o wstąpieniu do dobrej spółdzielni produkcyjnej, czeka na wyniki rocznych obrachunków.

Dotychczas przeprowadzone zebrania rozliczeniowe w spółdzielniach produkcyjnych tutejszego województwa wykazują nieiednokrotnie szereg poważnych braków, a szczególnie niedocenianie przez prezydia rad narodowych ich znaczenia politycznego dla dalszego umocnienia i rozwoju gospodarki zespołowej na wsi.

Na 26 spółdzielni, które dokonały rozliczeń przyjęto zaledwie 33 nowych członków. Nie zwraca się uwagi na dobór nowych członków zarządu i przewodniczących spółdzielń np. w spółdzielni produkcyjnej Siennica powiat Drawsko wybrano na przewodniczącego jednego z członków, który kilka tygodni temu złożył podanie o wystąpienie ze spółdzielni i dotychczas podania tego nie wycofał, zebrania ogólne rozliczeniowe e są należycie przygotowane i obsługiwane przez aktyw powiatowy i gm. o czym świadczy fakt, że do spółdzielni produkcyjnej w powiecie Drawskim przedstawiciel Prezydium PRN przyjechali po zakończeniu zebrania i zmierzali przeprowadzić zebranie ponownie.

Nie zwraca się również większej uwagi na przebieg omłotów co w poważnym stopniu wpływa na opóźnienia rozrachunków w spółdzielniach . Na terenie powiatu słupskiego w 7 spółdzielniach produkcyjnych nie przeprowadzono dotychczas żadnych omłotów.

Nie włączono do pomocy w tym zakresie prezydia GRN, a na terenie powiatu kołobrzeskiego nawet nie doręczono im zarządzeń i instrukcji przekazywanych przez Prezydium WRN. Niektóre PZGS i GS lekceważą uzgadnianie kont ze spółdzielniami produkcyjnymi jak np. Kielczygłowy, Świerzyno, Grzmiąca. Opiniowanie bilansów i sprawozdań rocznych przez prezydia PRN ma charakter formalny, a złożone, zbyt długo oczekują na rozpatrzenie. Do przodujących powiatów w zakresie rozliczeń, gdzie prezydia rad narodowych doceniają ich znaczenie, należą:

Człuchów i Sławno, do najgorszych powiatów: Słupsk i Koszalin. Rozdział XI uchwały Nr. 37 zobowiązał prezydia powiatowych i gminnych rad narodowych by w gromadach, w których istnieją spółdzielnie produkcyjne o małej ilości członków przeprowadzać stałą pracę uświadamiającą, celem pozyskania nowych członków. Analiza wykonania wymienionego punktu wykazuje, że w ciągu roku przyjęto do wszystkich Spółdzielń produkcyjnych województwa koszalińskiego 350 nowych członków to znaczy, przeciętnie tylko po jednym na każdą spółdzielnię. Był to napływ samorzutny żywiołowy i można powiedzieć, że punkt ten nie był wogóle zrealizowany, pomimo, że istniały ku temu dogodne warunki.

Rośnie pomoc Państwa dla spółdzielń produkcyjnych, rozwijają się Państwowe Ośrodki Maszynowe, rozrastają się siły obozu pokoju na całym świecie i zacieśnia się przyjaźń ze Związkiem Radzieckim, co daje gwarancję pokojowego budownictwa. Wzrósł autorytet i doświadczenie rad narodowych, w pracy masowo — politycznej na wsi. Również to nie wykorzystano dotychczas należycie tych szerokich możliwości do wzmożenia tempa rozwoju socjalistycznej gospodarki na wsi budowy podstaw socjalizmu w Polsce. Cała działalność rad narodowych, prezydiów, aparatu wykonawczego oraz POM, na obecnym etapie winna iść w trzech zasadniczych kierunkach:

1. Sprawnego i sprawiedliwego przeprowadzenia podziału dochodu z równoczesną popularyzacją osiągnięć spółdzielń produkcyjnych.

2. pozyskanie nowych członków do istniejących spółdzielń produkcyjnych przynajmniej do 90% chłopów indywidualnych danej gromady,

3 organizacji nowych spółdzielń produkcyjnych. Śmiało można stwierdzić, że większość chłopów pracujących indywidualnie jest zainteresowana zespołową formą gospodarki, lecz waha się jeszcze przed wstąpieniem do spółdzielni w obawie przed:

a. złą organizacją pracy, która obniża dochody dobrze pracujących członków spółdzielni.
b. kumoterstwem,
c) zadłużeniem stałych spółdzielń z lat ubiegłych.

W związku z powyższym w czasie kampanii rozliczeniowej w spółdzielniach produkcyjnych należy szczególną uwagę zwrócić na zdemaskowanie wroga sprawiedliwy podział dochodu, wyciągnięcie odpowiednich wniosków w stosunku do bumelantów, kumotrów i rozbijaczy (do wyrzucenia ich ze spółdzielni włącznie) oraz na pełną spłatę zadłużeń za rok 1952.

W gromadach, gdzie istnieją spółdzielnie produkcyjne posiadamy zaledwie 40% zrzeszonych gospodarstw indywidualnych. Dlatego jednym z głównych zadań rad narodowych, prezydiów i POM w umocnieniu i poszerzeniu, zespołowej gospodarki jest pozyskanie nowych chłopów przynajmniej do 90% gospodarstw indywidualnych w gromadach uspółdzielczonych.

W tym celu należy:

1. prowadzić szeroką agitację i popularyzację osiągnięć przy czynnej pomocy zarządów i aktywu istniejących spółdzielń.

2. zapraszać przodujących indywidualnych chłopów z gromad uspółdzielczonych na zebrania przygotowawcze do rozliczeń,

3. przeprowadzić w styczniu 1953 r. specjalne zebrania chłopów pracujących jeszcze indywidualnie w tych gromadach, gdzie ilość zrzeszonych nie osiągnęła 90%. Równocześnie należy wyjaśnić chłopom indywidualnym, że wstąpienie do spółdzielni produkcyjnej w okresie rozliczeń będą mogli uczestniczyć w wyborach, wejść do samorządu spółdzielczego, a tym samym będą mieli wpływ na usprawnienie całorocznej gospodarki. Nie należy obawiać się wyjścia do gromady nawet w słabszych spółdzielniach, jeżeli sprecyzowane zostały na zebraniu przygotowawczym odpowiednie wnioski do uzdrowienia stosunków w roku 1953. W dyskusji na tych zebraniach śmiało pokazywać przyczyny złego; wina bowiem nie leży w formie zespołowej gospodarki, a w niewłaściwym stosunku do pracy, w nieprzestrzeganiu statutu i wrogiej działalności. Nie należy zamykać drogi do spółdzielni również i tym, którzy z niej byli usunięci, jeżeli zobowiązują się uczciwie pracować.

Równocześnie uregulować zgodnie z obowiązującymi przepisami sprawę tych chłopów, którzy po wyrzuceniu ze spółdzielni samowolnie porzucili wydzieloną im ziemie, a która leży dotychczas odłogiem.

Z przebiegiem rocznych rozliczeń należy wprowadzić szeroką kampanię pracy masowo politycznej pod kierownictwem Partii, w kierunku popularyzacji osiągnięć i organizacji nowych spółdzielń produkcyjnych.

Po zebraniu rozliczeniowym (termin 3-dniowy) w przodujących spółdzielniach produkcyjnych organizować wspólnie ze Związkiem Samopomocy Chłopskiej pod kierownictwem Partii specjalne zebrania sprawozdawcze w sąsiednich gromadach indywidualnych, gdzie istnieją warunki założenia spółdzielni produkcyjnej. Do popularyzacji osiągnięć na gromadach indywidualnych należy wykorzystać przede wszystkim aktyw z przodujących spółdzielń produkcyjnych, które oprócz sprawozdania rocznego powinien być przygotowany do przekazania dalszej perespektywy rozwoju własnej spółdzielni oraz wyjaśnienia powodów słabości najsłabszej spółdzielni w okolicy.

Na zakończenie dyskusji aktyw spółdzielni powinien zaprosić chłopów indywidualnych do siebie na bezpośrednie zwiedzenie spółdzielni oraz zapewnić pomoc i stać się współodpowiedzialnym za organizowanie spółdzielni w tej gromadzie.

Organizowanie nowych spółdzielń produkcyjnych w oparciu o aktyw spółdzielczy postawić przed całym aparatem prezydiów powiatowych i gminnych rad narodowych jako jedno z czołowych zadań na obecnym etapie.

Najlepsze doświadczenia spółdzielń, ich osiągnięcia produkcyjne wykorzystać w pełni w realizacji programu szkolenia agrotechnicznego przez aparat i lektorów Upowszechnienia Wiedzy Rolniczej na seminariach oraz pogadankach szkoleniowych w gromadach i spółdzielniach. Upowszechnienia Wiedzy Rolniczej to potężny oręż wykazujący, że zastosowanie przodującej nauki radzieckiej możliwe jest jedynie w kolektywnej gospodarce.

Pomimo poważnych osiągnięć Prezydiów rad narodowych w realizacji uchwały IV Sesji W.R.N. w pracy nad politycznym, organizacyjnym i gospodarczym umocnieniem spółdzielni produkcyjnych, wiele istotnych wskazań nie zostało wykonanych względnie wykonano je formalnie i powierzchownie. Jednym z podstawowych warunków umocnienia i rozwoju spółdzielń produkcyjnych jest stała walka i troska o pełne przestrzeganie zasad statutu oraz ochrona własności socjalistycznej. Wróg klasowy wykorzystując samouspokojenie i brak czujności prezydiów rad narodowych zachęca członków do uprawiania większej ilości ziemi poza działką przyzagrodową, prowadząc tym samym do rozsadzenia gospodarki zespołowej. Analiza z słabszych spółdzielń produkcyjnych, pozostających w tyle w akcji żniwnej i wykopkowej na terenie powiatu kołobrzeskiego wykazała, że Prezydium PRN nie zwracało na ten fakt uwagi i nie wykazało wskazań uchwały Nr. 37 w tym zakresie. W wyniku tego ilość bezprawnie uprawionej ziemi przez członków spółdzielni dochodzi, często do dużych rozmiarów, a część z nich utrzymuje na działce przyzagrodowej konie oraz większą ilość bydła niż to przewiduje statut. Większość tych członków to bumelanci, którzy sami jak i ich rodziny nie biorą udziału w zespołowej pracy i w ten sposób załamują rozwój gospodarczy i organizacyjny spółdzielni produkcyjnej. Za uprawianą dodatkowo ziemię nie płacą podatków i nie realizują dostaw na zaopatrzenie miast, okradają Skarb Państwa. Mimo poleceń i uchwały IV Sesji WRN prezydia powiatowych i gminnych rad narodowych nie przestrzegają w tym zakresie ludowej praworządności przez co dają możność elementom kułackim prowadzić rozbijacką robotę w naszych spółdzielniach. Np. w spółdzielniach produkcyjnych Siemyśl, Kinowo, Domacyno i Robuń powiatu kołobrzeskiego część członków spółdzielń, a nawet członkowie zarządu i przewodniczący uprawiali poważne ilości ziemi poza działką przyzagrodową, nie wychodzi do prac zespołowych i dlatego część zbiorów spółdzielczych w czasie żniw i wykopek zostały zmarnowane. Istniały fakty zabierania samowolnie koni ze spółdzielni produkcyjnej oraz rozkradanie płodów rolnych jak siana, słomy, liści buraczanych i wyrządzanie szkód na polach spółdzielczych przez inwentarz żywy tychże bumelantów. Celem uregulowania tego programu Prezydium WRN wydało specjalna uchwałę Nr. 52 w sprawie wypaczeń statutowych w powiecie kołobrzeskim z dnia 25 listopada 1952 r. Dobry przewodniczący spółdzielni produkcyjnej. Widziano powiat Słupsk. który po powrocie z kursu zmierzał uregulować sprawę działek przyzagrodowych wśród części swych członków w myśl uchwały Nr. 37 został usunięty ze stanowiska przewodniczącego na skutek celowej rozbijackiej roboty tych dwulicowców, którzy pod firmą spółdzielni uprawili samowolnie ziemię poza przysługującą im działką przyzagrodową.

W tym wypadku przewodniczący z Widzina nie otrzymał pomocy ze strony Prezydium GRN, ani Prezydium PRN w walce z przezwyciężeniem tendencji kułackich.

Prezydia rad narodowych i POM niejednokrotnie zapominają o istnieniu wroga wewnątrz spółdzielni i pozostała zarządy, a szczególnie przewodniczący bez należytej pomocy na tym odcinku. Liberalny stosunek do łamania statutu i socjalistycznej praworządności rozzuchwala elementy kułackie i prowadzi do załamania się w ofiarnej pracy części uczciwych członków spółdzielni. Prezydia rad narodowych winny wraz z całym aparatem wykonawczym szczególną uwagę zwrocić w swej pracy na przestrzeganie zasad statutu i ochronę mienia spółdzielczego przed zakusami wrogich [illegible] idei, samowolnie uprawianej ziemi dokonać nie tylko przez pełne obciążenie podatkami i skupem lecz przez szeroką kampanię uświadamiającą.

Drugim podstawowym warunkiem rozwoju i umocnienia politycznego, gospodarczego i organizacyjnego istniejących spółdzielń produkcyjnych na których szczególną uwagę zwrócono w uchwale Nr. 37 w rozdziale III. to wprowadzenie we wszystkich spółdzielniach zasad socjalistycznych organizacji pracy normowania pracy i obliczenia wkładu pracy w dniówkach obrachunkowych. Kontrola wykonania uchwały wykazała, że właściwa organizacja pracy, w oparciu o dniówki obrachunkowe zostało wprowadzoną zaledwie w $1/3$ spółdzielni tutejszego województwa.

Dzięki temu wymienione spółdzielnie poważnie podniosły wydajność i dyscyplinę pracy. W spółdzielniach tych rozwija się socjalistyczne współzawodnictwo oraz wyrastają przodownicy pracy. W spółdzielniach produkcyjnych, w których nie stosuje się dotychczas socjalistycznej zasady organizacji pracy, normowania pracy i wynagrodzenia w dniówkach obrachunkowych, istniały i istnieją poważne trudności w niewychodzeniu do pracy. Bumelanci i nieroby wykorzystują uczciwych członków i w ten sposób zniechęcają ich do podnoszenia wydajności pracy w spółdzielniach odczuwa się brak poczucia odpowiedzialności za wyniki produkcyjne, a wszystkie prace polowe wykonywane są niedbale i z poważnym opóźnieniem.

W spółdzielniach, gdzie wkład pracy określony jest na „oko" w tzw. dniówkach słonecznych trudno mówić o sprawiedliwym podziale dochodów Prezydia rad narodowych w trosce o umocnienie istniejących spółdzielń produkcyjnych winny dokonać na tym odcinku zasadniczego przełomu. Wymagać to będzie szerokiej kampanii uświadamiającej, celem przełamania oporu części nieuświadomionych członków oraz walki ze złymi nawykami i tendencjami wszelkiego bumelanctwa.

TABELA WYPOSAŻEŃ W SPRZĘT PRZECIWPOŻAROWY

Typy statków

Załącznik do rozporządzenia porządkowego Dyrektora Szczecińskiego Urzędu Morskiego z 15 października 1952 r.

Poz.	Rodzaj sprzętu	Statki pasażerskie przybrzeżne	Statki pasażerskie osłonięt.	Statki pasażerskie portowe i wewn.	Statki handlowe	Holowniki	Motorówki pilotowe inne	Pogłębiarki	Statki rybackie Trawlery	Statki rybackie Lugry	Statki rybackie Kutry	Statki żaglowe	Jednostki bez napędu mechan.
1a	2a	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1	Węże pożarowe T-Tg III „C" (52 m) 15 mb. patrz obj. poz. 1	6—15	2—10	2—6	2—6	2—4	1—2	2—10	3—6	3—5	ew. 1	2—4	—
2	Prądownice patrz obj. poz. 2	zależnie od ilości odcinków węży — jak ilość węży				2	1	jak il. węży 1 uniwers.	jak il. węży ew. 1 uniw.	—	—	jak ilość węży	—
3	Gaśnice—typ pianowy, tetrowy, śniegowy patrz obj poz. 3	zależnie od wielkości i rozplanowania statku											
4	Hydronetki patrz obj. poz. 4	2—6	2—6	1—2	3	2—3	ew. 1.	2—4	2	2	1	2—4	1 ew.
5	Wiadra pożarowe z linkami patr obj. poz. 5	8—12 (4)	6—10 (2,	4—6 (2)	6—10 (2)	4 (2)	2 (1)	4—6 (2)	4—6 (2)	4—6 (2)	2 ( )	10—12 (—)	1—2 (.)
6	Skrzynki z piaskiem pojemność patrz obj. poz. 6	1,3 0,25 m	1,3 0,15 m	1 3 0,05 m	1.3 0,15 m	1.3 0,15 m	1.3 0,05 m	1.3 0, 5 m	1.3 0,15 m	1.3 0,25 m	1.3 0,05 m	1.3 0,15 m	—
7	Łopatki do piasku patrz obj. poz. 7	2.	2.	2.	1.	1.	1.	2.	1.	1.	1.	1.	—
8	Łomy patrz obj. poz. 8	2—6	2—4	1—4	2—6	2—4	1.	2—6	2.	2.	1.	2.	1 ew.
9	Topory ciężkie patrz obj. poz. 9	2—6	2—4	1—4	2—6	2—4	1.	2—6	2.	2.	1.	1.	1 ew.
10	Toporki strażackie patrz obj. poz. 10	1—4	1—2	1	1—4	1	1.	1—4	1—2	1—2	1.	1.	—
11	Rękawice azbestowe patrz obj. poz. 11	4	2	1	2	2	1	2	1	1	—	—	—
12	Sprzęt obronny przeciwdymowej patrz obj. poz. 12	1 hełm — dym —	2 maski	—	1 maska	—	—	—	2 maski	ew. 2 maski	—	—	—

Kampanię tę należy przeprowadzić w okresie przygotowawczym do wiosennej kampanii siewnej przy pomocy wydziałów politycznych POM. Podstawową formą pomocy dla spółdzielń produkcyjnych są POM. Dlatego uchwała Nr. 37 między innymi wskazała w rozdziale VII na konieczność otoczenia ich opieką przez stworzenie im właściwych warunków pracy. Punkt ten również nie został należycie wykonany, a współpraca POM z prezydiami rad narodowych nie układa się tak jak wymaga tego dobro rozwoju gospodarki zespołowej. Przewodniczący prezydiów jako gospodarze terenu odpowiedzialni za przebudowę wsi w swoim powiecie prawie że nie bywają w POM, a dyrektorzy POM unikają osobistego kontaktu z przewodniczącymi prezydiów PRN. Należy przyjąć zasadę, że dobra praca POM to dobra praca prezydium w umocnieniu i rozwoju spółdzielczości produkcyjnej. Pomimo pewnego przełomu jaki dokonał się w pracy GRN w oparciu o wymienioną uchwałę nie osiągnęliśmy [illegible] stylu pracy. Niektóre prezydia GRN jak: Hanki, Zak[illegible]ewa, Walcza nie tylko [illegible] spółdzielniom produkcyjnym w przestrzeganiu statutu w realizacji planów gospodarczych, w walce z kułackimi tendencjami lecz również w poważnym stopniu przyczyniły się do organizowania nowych spółdzielń produkcyjnych na swoim terenie. Jest jeszcze część takich prezydiów GRN, które pomimo dobrego składu nie interesują się spółdzielczością produkcyjną. Na terenie tutejszego województwa jest jeszcze 20% gmin, które nie posiadają na swoim terenie żadnej spółdzielni produkcyjnej. Za niewłaściwe ustawienie prezydiów GRN odpowiedzialne są prezydia wojewódzkiej i powiatowych rad narodowych. Podsumuwując osiągnięcia i braki w rolnictwie tut. województwa z roku 1952 trzeba wiedzieć poważne zadania jakie stawia przed nami Plan gospodarczy na rok 1953. W roku tym stoją nie tylko zadania dalszego podniesienia wydajności z ha zbóż chlebowych i pastewnych przynajmniej o 1q. w stosunku do osiągnięć roku bieżącego, a okopowych o 20 q z ha, lecz wysiłek nasz musi być zdwojony dla wyrównania strat jakie poniosła gospodarka narodowa przez niewykonanie, lub złe wykonanie jesiennej akcji siewnej, oraz zimowych i nie wykonanie produkcji.

W żadnym wypadku nie należy dopuścić do zmniejszenia produkcji zbóż chlebowych względnie do pozostawienia nawet 1 ha bez zasiewu.

Drugim zasadniczym zadaniem to dalszy rozwój hodowli, i tak plan na rok 1953 zakłada wzrost pogłowia bydła o 26%, trzody chlewnej o 51% owiec o 21% w stosunku do 1952 r. Obowiązek zwrócenia większej uwagi jak dotychczas na rozwój gospodarki wynika przede wszystkim z potrzeby zwiększenia towarowości gospodarki chłopskiej, wykonanie planowych dostaw i umocnienie spójni ekonomicznej między miastem a wsią. Uzbrojeni we wskazania XIX Zjazdu KPZR i nauki tow. Stalina należy jaśniej i śmielej wskazywać chłopom, że to co zostało dziś osiągnięte w Związku Radzieckim musi być osiągnięte i u nas.

Za Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej
J. Pernal
Członek Prezydium

Poz. 4

ZARZĄDZENIE Nr. 228
Ministra Przemysłu Drobnego i Rzemiosła
z 23 grudnia 1952 r.
w sprawie rozwiązania okręgowych związków cechów działających na terenie województwa koszalińskiego.

Na podstawie art. 167 h rozporządzenia Prezydenta RP z 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U.R.P. Nr 53 poz. 468) w brzmieniu ustawy z 10 marca 1934 r. (Dz. U.R.P. Nr 40 poz. 350) wraz z późniejszymi zmianami oraz art. 2 pkt. 5 ustawy z 25 maja 1951 r. o urzędzie Ministra Przemysłu Drobnego i Rzemiosła (Dz. U.R.P. Nr 32/51 poz 247) po wysłuchaniu opinii Związku Izb Rzemieślniczych zarządza się co następuje:

§ 1

Rozwiązuje się Okręgowe Związki Cechów w Koszalinie (Nr rej. 035/R) i w Szczecinku (Nr rej. 036/R) powołane zarządzeniem Prezesa Centralnego Urzędu Drobnej Wytwórczości Nr 37 z dnia 31 sierpnia 1950 r. (Koszaliński Dziennik Wojewódzki Nr 1/50 poz. 9).

§ 2

Jako prawonastępców rozwiązanych okręgowych związków cechów ustala się cechy rzemiosł różnych, mające siedziby w miejscowościach, w których działały rozwiązane okręgowe związki cechów.

§ 3

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1953 r.

MINISTER
A. Żebrowski

Poz. 5

OGŁOSZENIE
Budowlanego Przedsiębiorstwa Powiatowego w Kołobrzegu
z 2 stycznia 1953 r.
o sporządzeniu protokółu zdawczo - odbiorczego.

Na podstawie § 73 rozporządzenia Rady Ministrów z 30 stycznia 1947 w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność państwa (Dz. R.N.Nr 16 poz. 62) oraz zarządzenie Ministra z 30 marca 1950 r. ogłasza się, że zostanie sporządzony protokół zdawczo odbiorczy przedsiębiorstwa — stolarni „Tischlerei Robert Brandenburg" przejętego na własność państwa orzeczeniem Ministra Budownictwa, ogłoszonym w Monitorze Polskim Nr A - 44 z 24 kwietnia 1950 r. poz. 511.

Sporządzenie protokółu zdawczo - odbiorczego nastąpi dnia 16 lutego 1953 r. godz. 10 w Budowlanym Przedsiębiorstwie Powiatowym w Kołobrzegu, ul. Kamienna Nr 11.

Wzywa się właściciela powyższego przedsiębiorstwa oraz właścicieli składników majątkowych znajdujących się w powyższym przedsiębiorstwie do stawienia się w czasie i miejscu wyznaczonym do sporządzenia protokółu.

Niestawiennictwo nie wstrzymuje sporządzenia protokółu zdawczo — odbiorczego. —

Dyrektor Budowlanego Przedsiębiorstwa Powiatowego
J. Bradlewski

Adres: Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej—Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego w Koszalinie ul. A. Lampe Nr 34 (pokój 310)

Warunki prenumeraty: Prenumerata roczna 1 egz. ze skorowidzem 18 -
Cena pojedyńczego egzemplarza do 4 stron druku 0,90 zł. Przy większej ilości stron 0,30 zł więcej od każdej strony
Cennik ogłoszeń: Ogłoszenia drobne do 100 wyrazów - za 1 wyraz 0,40 zł.
Ogłoszenia większe: 1 strona do 160 wierszy 240.— zł [illegible] strony do 120 wierszy 210,— zł ½ strony do 80 wierszy 165.— zł ¼ strony do 40 wierszy 90.— zł. Ogłoszenia tabelaryczne i cyfrowe o 50% drożej
Konto Nr 30-420-1021/1 w Narodowym Banku Polskim w Koszalinie
Rękopis przyjęto 20. I. 53 r. — Druk wykończono 28. I. 53 r.

ODBIORCA

C-4-1 (59. KZG. Koszalin. 1200. zam. D-162. I.53